

ROBERT
Ladlam
—
NASLEĐE
—
SKARLATI

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Naziv originala:
Robert Ludlum
THE SCARLATTI INHERITANCE

Copyright © 1971 by Robert Ludlum

All rights reserved.

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02734-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Za Meri:

Zbog svih onih razloga koje ona sigurno vrlo dobro zna.

Iznad svega, tu je bila Meri.

Njujork tajms, 21. maj 1926.

(Strana 13)

NESTAO NJUJORČANIN

Njujork, 21. maj

Potomak jedne od američkih najbogatijih porodica industrijalaca, koji je odlikovan za hrabrost na Muz–Argonu,* nestao je iz svoje kuće na Menhetnu pre više od pet nedelja, kako se danas saznalo, gospodin...

Njujork tajms, 10. jul 1937.

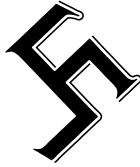
(Strana 1)

HITLEROV POMOĆNIK PREKINUO KONFERENCIJU KOMPANIJE I. G. FARBEN

Njujork, 10. jul

Neidentifikovani član Ministarstva rata rajhskancelara Hitlera danas je iznenadio i uplašio pregovarače *I. G. Farbena* i američkih firmi tokom njihovog sastanka u vezi s ugovorom o uzajamnoj recipročnoj trgovini. Uz iznenađujući izliv pogrda, izjavio je na čistom engleskom da je takav razvoj situacije neprihvatljiv. Nepoznati posmatrač zatim se udaljio sa svojim osobljem...

* Ofanziva snaga Antante na nemačke linije u Francuskoj pred kraj Prvog svetskog rata, u jesen 1918. godine. (Prim. prev.)

Njujork tajms, 18. februar 1948.

(Strana 6)

NACISTIČKI OFICIR DEZERTIRAO 1944.

Vašington, 18. februar

Malo poznata priča iz Drugog svetskog rata delimično je otkrivena danas kad se saznalo da je visokopozicionirani nacistički funkcioner, pod šifrovanim imenom Saksonac, dezertirao i prešao na stranu saveznika u oktobru 1944. godine. Senatski potkomitet...

Njujork tajms, 26. maj 1951.

(Strana 58)

PRONAĐEN RATNI DOKUMENT

Krojclingen, Švajcarska, 26. maj

Paket od voštanog platna s mapama vojnih postrojenja u Berlinu i njegovoj okolini iz vremena rata pronađen je zakopan u zemlji blizu male gostionice u švajcarskom selu na Rajni. Gostionica je srušena da bi na njenom mestu bili podignuti odmaralište i hotel. Nije pronađena nikakva identifikacija; samo reč Saksonac odštampana na parčetu trake zalepljenom na paket...

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

10. OKTOBAR 1944, VAŠINGTON

Brigadni general sedeo je ukočeno na drvenoj klupi, radije birajući tvrdu borovu dasku od mekane kože na foteljama. Bilo je devet sati i dvadeset minuta ujutru, a on nije dobro spavao. Nije odpavao više od sata.

Na svakih trideset minuta začulo bi se zvono s malog časovnika na kaminu i on je uhvatio sebe, na sopstveno iznenađenje, kako priželjkuje da vreme brže prolazi. Pošto se pola deset već bližilo, želeo je da što pre završi s tim.

U pola deset treba da se pojavi pred državnim sekretarom Kordelom S. Halom.

Dok je sedeo u prijemnoj kancelariji sekretara, okrenut prema velikim crnim vratima sa svetlucavim mesinganim okovima, prelazio je prstima preko bele fascikle koju je izvadio iz akten-tašne. Želeo je da preskoči trenutak nelagodne tišine dok bude otvarao tašnu u potrazi za njom kada dođe vreme da je pokaže. Želeo je da je gurne, ako bude potrebno, u ruke državnog sekretara zračeci sigurnošću.

S druge strane, Hal je možda neće tražiti. Možda će zahtevati samo usmeno objašnjenje i zatim upotrebiti autoritet svog položaja da oceni izgovorene reči kao neprihvatljive. Ako bude tako, brigadni general neće moći da uradi ništa drugo osim da negoduje. Blago, bez ikakve sumnje. Informacije

u fascikli nisu predstavljale dokaz, samo podatke koji mogu ali ne moraju da podrže pretpostavke do kojih je došao.

Brigadni general pogledao je na časovnik. Bilo je devet i dvadeset četiri i on se pitao da li će se Halova čuvena tačnost pokazati i na ovom sastanku. Jutros je došao u kancelariju u pola osam, otprilike pola sata ranije nego u uobičajeno vreme. To jest, uobičajeno osim u vreme krize, kad je često ostajao u kancelariji cele noći, čekajući najnovije važne informacije o razvoju događaja. Poslednja tri dana bila su dosta slična kriznim periodima. Ali na drugačiji način.

Njegov memorandum upućen sekretaru, memorandum koji je doveo do jutrošnjeg sastanka, mogao bi da ga stavi na probu. Mogli su da se pronađu načini da bude isključen iz komunikacije, daleko od bilo kakvog centra uticaja. Sasvim lako bi se moglo dogoditi da deluje potpuno nekompetentno. Ali on je znao da je u pravu.

Zavrnuo je gornji deo fascikle samo toliko da pročita otkucani naslov: „Kenfiled Metju, major rezervnih snaga SAD. Vojnoobaveštajna služba.“

Kenfiled Metju... Metju Kenfiled. On je dokaz.

Interkom na pisaćem stolu sredovečne službenice je zazujao.

„Brigadni general Elis?“ Jedva da je podigla pogled s papira ispred sebe.

„Ovde sam.“

„Sekretar će vas sada primiti.“

Elis je ponovo pogledao u svoj sat. Bilo je devet i trideset dva.

Ustao je, krenuo prema crnim vratima pretećeg izgleda i otvorio ih.

„Oprostićete mi, generale Elise, ali smatram da priroda vašeg memoranduma zahteva prisustvo treće strane. Mogu li da vas upoznam s podsekretarom Brejdamom?“

General se iznenadio. Treću stranu nije očekivao; izričito je zahtevao da sastanku prisustvuju samo sekretar i on.

Podsekretar Brejdak stajao je oko tri metra udesno od Halovog stola. Očigledno je bio jedan od onih univerzitetskih ljudi iz Bele kuće i Stejt departmenta koji su preovlašivali u Ruzveltovoj administraciji. Čak i njegova odeća – svetlosive lanene pantalone i široki sako s desenom riblje kosti – diskretno se isticala u odnosu na generalovu izgužvanu uniformu.

„Naravno, gospodine sekretaru... gospodine Brejidak.“ Brigadni general je klimnuo glavom.

Kordel S. Hal je sedeo za velikim pisačim stolom. Njegovo poznato lice – i veoma svetla, skoro potpuno bela koža, proređena seda kosa, lornjon s čeličnim okvirom ispred plavozelenih očiju – sve to izgledalo je veće od života, jer je predstavljalo svakodnevnu sliku. Bile su retke novine i filmske vesti bez njegovih slika. Čak i na izbornim posterima, više namenjenim ciljanoj publici – s jednoličnim pitanjem *Želiš li da zameniš konja usred trke?* – isticalo se njegovo umirujuće, inteligentno lice, smešteno odmah ispod Ruzveltovog; a ponekad je bilo upadljivije od neprepoznatljivog lica Harija Trumana.

Brejidak je izvadio duvankesu iz džepa i počeo da puni lulu. Hal je rasporedio nekoliko papira na stolu i polako otvorio fasciklu, onakvu kakvu je general držao u ruci, pa pogledao u nju. Elis ju je prepoznao. To je bio poverljiv memorandum koji je lično dostavio državnom sekretaru.

Brejidak je zapalio lulu i oštar miris duvana naveo je Elisa da još jednom pogleda u tog čoveka. Taj zadah poticao je od jedne od onih čudnih mešavina koje su ljudi s univerziteta smatrali toliko originalnim, ali uglavnom su bile odbojne svakom ko bi se našao u istoj prostoriji. Brigadni general Elis osetiće veliko olakšanje kad rat bude završen. Ruzvelt će onda leteti, a sa njim i takozvani intelektualci sa svojim smrdljivim duvanom.

Trust mozgova. Pederčići, svi do jednog.

Ali prvo treba završiti rat.

Hal je podigao pogled ka brigadnom generalu. „Nema potrebe da kažem, generale, da je vaš spis veoma uznemirujući.“

„Informacije su bile uznemirujuće i za mene, gospodine sekretaru.“

„Svakako. Svakako... izgleda da je ovde pitanje postoji li neka osnova za vaše zaključke. Mislim, bilo šta konkretno.“

„Verujem da postoji, gospodine.“

„Koliko ljudi u obaveštajnoj službi zna za ovo, Elise?“

Brejidak se iznenada ubacio, a Elisu nije promaklo da je izostavio reč *generale*.

„Ni sa kim nisam razgovarao. Nisam znao da ću jutros razgovarati sa još nekim osim sa sekretarom, da budem sasvim iskren.“

„Gospodin Brejddak ima moje puno poverenje, generale Elise. Došao je na moj zahtev... na moje naređenje, ako vam se više sviđa.“

„Razumem.“

Kordel Hal se zavalio u stolicu. „Bez uvrede, pitam se da li razumete... Poslali ste poverljivi memorandum, dostavljen kao najviši prioritet u ovu kancelariju – meni lično, da budem precizan – a suština onoga što govorite je ništa manje nego neverovatna.“

„Besmislena optužba za koju priznajete da je ne možete dokazati“, ponovo se ubacio Brejddak pučkajući iz lule dok se približavao stolu.

„Ovde smo upravo zbog toga.“ Hal je tražio da Brejddak bude prisutan, ali nije imao nameru da trpi nepotrebno prekidanje, a još manje drskost.

Brejddak se, međutim, nije dao utišati. „Gospodine sekretaru, teško da vojnoobaveštajna služba nema svojih netačnosti. To saznanje smo skupo platili. Moja jedina briga je da sprečimo još jednu netačnost, nagađanje zasnovano na pogrešnoj informaciji, koje bi moglo da postane oruđe u rukama političkih protivnika ove administracije. Izbori su za manje od četiri nedelje!“

Hal je okrenuo svoju krupnu glavu za samo nekoliko centimetara. Nije gledao u Brejddaka dok je govorio. „Ne moraš da me podsećaš na takva pragmatična pitanja... Međutim, ja bih mogao da podsetim *tebe* da imamo i druge odgovornosti... osim onih koje se tiču praktične politike. Jesam li bio jasan?“

„Naravno.“ Brejddak je zastao u mestu.

Hal je nastavio: „Koliko sam razumeo vaš memorandum, generale Elise, vi javljate da je uticajni član nemačke vrhovne komande američki državljani koji deluje pod lažnim imenom – i to onim koje nam je dobro poznato – Hajnrih Kreger.“

„Tako je, gospodine. Samo što sam uz svoju izjavu dodao jedno *moгуće je*.“

„Takođe ukazujete da se Hajnrih Kreger udružio, ili da je povezan, s većim brojem korporacija u ovoj zemlji. Industrijskim firmama koje imaju ugovore s vladom o isporuci naoružanja.“

„Da, gospodine sekretaru. Osim, ponavljam, što sam izneo da je *bio* povezan, a ne da je *i sada*.“

„Glagolska vremena umeju da naprave pometnju kad su u pitanju ova-
kve optužbe.“ Kordel Hal je skinuo naočare s čeličnim okvirom i spustio ih
pored fascikle. „Naročito u ratno vreme.“

Podsekretar Brejdak je upalio šibicu i progovorio između dimova koje
je odbijao iz lule. „I sasvim jasno ste naveli da nemate konkretan dokaz.“

„Imam nešto za šta verujem da će biti suštinska potvrda za ove tvrdnje.
Ta potvrda je takve prirode da osećam da bih zanemario svoju dužnost ako
ne bih skrenuo sekretaru pažnju na nju.“ Brigadni general je duboko udah-
nuo pre nego što je nastavio. Znao je da kad jednom počne mora ići do kraja.

„Želim da ukažem na nekoliko činjenica koje se ističu u vezi s Hajnrinom
Kregerom... Za početak, dosije o njemu je nepotpun. Nije dobio partijsko
priznanje kao većina drugih. A ipak, dok su drugi dolazili i odlazili, on je
ostao u centru zbivanja. Očigledno ima veliki uticaj kod Hitlera.“

„To znamo.“ Hal nije voleo ponavljanja poznatih informacija samo da
bi se učvrstio neki argument.

„Samo to ime, gospodine sekretaru. Hajnrin je uobičajeno kao Vilijam
ili Džon, a Kreger ništa ređe od prezimena Smit ili Džouns u našoj zemlji.“

„O, ma dajte, generale.“ Iz Brejdakove lule izvijao se dim. „Takvo za-
ključivanje učinilo bi polovinu naših komandanata na terenu sumnjivim.“

Elis se okrenuo i odmerio Brejdaka pogledom punog vojničkog prezira.
„Verujem da je ova činjenica vredna pomena, gospodine podsekretaru.“

Hal je počeo da se pita da li je poziv Brejdaku da prisustvuje bio dobra
ideja. „Nema svrhe da se držimo neprijateljski, gospodo.“

„Žao mi je što vam je to tako izgledalo, gospodine sekretaru.“ Brejdak
ponovo nije prihvatio prekor. „Verujem da je moja funkcija ovde jutros da
budem đavolji advokat. Niko od nas, a ponajmanje vi, gospodine sekretaru,
nema vremena za traćenje...“

Hal je pogledao prema podsekretaru i okrenuo se u obrtnoj stolici. „Od-
vojimo vreme za ovo. Molim vas, nastavite, generale...“

„Hvala vam, gospodine sekretaru. Pre mesec dana preko Lisabona
je objavljeno da Kreger želi da se poveže s nama. Uspostavljeni su kanali

komunikacije i očekivali smo da će biti poštovane uobičajene procedure... ali Kreger ih je odbacio – odbio je bilo kakav kontakt s britanskim i francuskim jedinicama – insistirao je na direktnom kontaktu s Vašingtonom.“

„Ako bih mogao?“ Brej dak je bio ljubazan. „Ja ne mislim da je to neobična odluka. Uostalom, mi smo preovlađujući faktor.“

„Neobično je, gospodine Brej dak, to što Kreger nije hteo da komunicira ni sa kim drugim osim s majorom Kenfildom... majorom Metjuom Kenfildom, koji je, ili je bio, efikasan niži oficir u vojnoobaveštajnoj službi, stacioniran u Vašingtonu.“

Brej dak je nepomično stao podigavši lulu i pogledao u brigadnog generala. Kordel Hal nagnuo se napred i naslonio laktovima na sto.

„To se ne pominje u vašem spisu.“

„Svestan sam toga, gospodine. Izostavio sam to pretpostavljajući da bi memorandum mogao da pročita još neko osim vas.“

„Ja vam se izvinjavam, generale“, rekao je Brej dak iskreno.

Elis se osmehnuo na ovu svoju pobeđu.

Hal se ispravio na stolici. „Visoki pripadnik nemačke vrhovne komande insistira da komunicira samo s nepoznatim majorom u vojnoobaveštajnoj službi. Krajnje neuobičajeno!“

„Neuobičajeno, ali ne i nečuveno... Svi smo mi poznavali neke nemačke državljane; jednostavno smo pretpostavili da je major Kenfild upoznao Kregera pre rata. U Nemačkoj.“

Brej dak je zakoračio prema generalu. „A vi nam ipak kažete da Kreger možda nije Nemaac. Što znači da vas je u vremenu od Kregerovog zahteva iz Lisabona i vašeg spisa upućenog sekretaru nešto navelo da promenite mišljenje. Šta bi to moglo biti? Kenfild?“

„Major Kenfild je sposoban, povremeno izvanredan obaveštajni oficir. Međutim, otkad je otvoren kanal za komunikaciju između njega i Kregera, ispoljio je naznačenu sklonost ka emocionalnoj napetosti. Postao je izuzetno nervozan i ne radi onako kako se očekuje od oficira s njegovom prošlošću i iskustvom... Takođe, gospodine sekretaru, naložio mi je da uputim krajnje neobičan zahtev predsedniku SAD.“

„A to je?“

„Da mu iz arhive Stejt departmenta bude dostavljen jedan poverljiv dosije s nepolomljenim pečatom pre nego što uspostavi kontakt s Hajnrinom Kregerom.“

Brejdak je izvadio lulu iz usta spremajući se da nešto prigovori.

„Samo minut, gospodine Brejdak.“ Možda je Brejdak izuzetno inteligentan, pomislio je Hal, ali ima li on pojma šta znači za oficira od karijere kao što je Elis suočiti se s njima dvojicom i dati ovakvu izjavu. Jer njegova objava bila je neprikriveni poziv Stejt departmentu i Beloj kući da ozbiljno razmotre ispunjavanje Kenfildovog zahteva. Mnogi oficiri pre bi odbili nezakoniti predlog nego što bi dopustili sebi da se nađu u ovakvom položaju. Takav je bio vojnički način postupanja. „Jesam li ispravno razumeo da vi preporučujete izdavanje tog dosijea majoru Kenfildu?“

„Ta odluka moraće da bude na vama. Ja samo ukazujem da je Hajnrin Kreger učestvovao u svakoj važnoj odluci koju je donela nacistička hijerarhija još od svog nastanka.“

„Da li bi dezertiranje Hajnrin Kregera moglo da skrati rat?“

„Ne znam. Ta mogućnost me je i dovela u vašu kancelariju.“

„Koji dosije major Kenfild traži?“ Brejdak je delovao iznervirano.

„Znam samo broj i klasifikaciju koja mu je dodeljena u arhivi Stejt departmenta.“

„Koji je to broj i klasifikacija?“ Kordel Hal se ponovo nagnuo nad pišaći sto.

Elis je oklevao. Izneti specifikacije dosijea bez davanja podataka Halu o Kenfildu značilo bi prizivanje ličnog, kao i profesionalnog sramoćenja. Ali on bi mogao to da uradi da Brejdak nije bio tu. Prokleti momci s koledža. Elis je uvek bilo neprijatno među tipovima koji brzo govore. Neka ide do đavola, pomislio je. Biće otvoren s Halom.

„Pre nego što vam odgovorim, mogu li da iskoristim priliku da vam predočim materijal za koji verujem da je veoma povezan... ne samo povezan već neodvojiv od samog dosijea.“

„Svakako.“ Hal nije bio siguran da li je iznerviran ili zainteresovan.

„U poslednjoj poruci Hajnrin Kregera majoru Kenfildu zahteva se preliminarni sastanak s nekim označenim samo kao... Ejpril Red. Do tog sastanka

treba da dođe u Švajcarskoj, u Bernu, pre bilo kakvih pregovora između Kregera i Kenfilda.“

„Ko je Ejpril Red, generale? Po tonu vašeg glasa zaključujem da imate predstavu ko je on.“ Podsekretaru Brejdaku promicalo je vrlo malo onoga što je rečeno, i general Elis je bio bolno svestan te činjenice.

„Mi... ili tačnije ja... mislim da imam.“ Elis je otvorio belu fasciklu koju je držao u rukama i prebacio prvu stranicu preko kartonskog omotača. „Ako imam odobrenje gospodina sekretara da nastavim, izdvojio sam sledeće podatke iz sigurnosne provere majora Kenfilda.“

„Naravno da imate, generale.“

„Metju Kenfild – stupio u državnu službu, Ministarstvo unutrašnjih poslova, u martu hiljadu devetsto sedamnaeste. Obrazovanje – godinu dana na Univerzitetu Oklahoma, godinu i po na produženim kursevima večernje škole u gradu Vašingtonu. Zaposlio se kao mlađi računovođa u Odeljenju za suzbijanje prevara Ministarstva unutrašnjih poslova. Unapređen u finansijskog kontrolora hiljadu devetsto osamnaeste. Raspoređen u odeljenje pod nazivom Grupa dvadeset, koje, kao što znate...“

Kordel Hal ga je tiho prekinuo. „Mala, dobro obučena jedinica zadužena za sukob interesa, zloupotrebu sredstava i tome slično za vreme Prvog svetskog rata. Uz to, veoma efikasna... Sve dok, kao što se dešava s većinom takvih jedinica, nije postala previše oduševljena sobom. Rasformirana dvadeset devete ili tridesete, ako se ne varam.“

„Hiljadu devetsto trideset druge, gospodine sekretaru.“ Generalu Elisu bilo je drago što je upoznat s činjenicama. Prebacio je drugu stranicu preko ivice fascikle i nastavio da čita.

„Kenfild je ostao u Ministarstvu deset godina, pri čemu je napredovao za četiri platna razreda. Izvanredan radni učinak. Odlične ocene pretpostavljenih. U maju dvadeset sedme dao je otkaz u državnoj službi da bi se zaposlio u *Industriji Skarlati*.“

Na pomen imena Skarlati i Hal i Brejdak trgnuli su se kao opareni.

„U kojoj Skarlatijevoj firmi?“

„U upravnim kancelarijama, Peta avenija 525, Njujork.“

Kordel Hal poigravao se tankom crnom uzicom na lornjonu. „Izuzetan napredak za našeg gospodina Kenfilda. Od večernje škole u Vašingtonu do Skarlatijevih kancelarija.“ Spustio je pogled s generala.

„Je li *Skarlati* jedna od korporacija koje ste pomenuli u memorandumu?“ Brej dak je bio nestrpljiv.

Pre nego što je general stigao da odgovori, Kordel Hal je ustao sa stolice. Hal je bio visok i impozantnog držanja. Mnogo krupniji od druge dvojice. „Generale Elise, nalažem vam da ne odgovarate ni na kakva dodatna pitanja!“

Brej dak kao da je dobio šamar, zurio je u Hala, iznenađen i zbunjen naredbom koju je sekretar izdao brigadnom generalu. Hal ga je pogledao u oči i tiho progovorio:

„Izvinjavam se, gospodine Brej dak. Ne mogu da vam garantujem, ali nadam se da ću moći da objasnim kasnije u toku dana. Do tada, da li biste bili ljubazni da nas ostavite nasamo?“

„Naravno.“ Brej dak je znao da ovaj dobri i poštteni starac ima svoje razloge. „Nije potrebno nikakvo objašnjenje, gospodine.“

„Kako god, vi ga zaslužujete.“

„Hvala vam, gospodine sekretaru. Možete biti sigurni u moju diskreciju što se tiče ovog sastanka.“

Hal je pratio Brejdaka pogledom sve dok se vrata nisu zatvorila za njim. Zatim se okrenuo prema brigadnom generalu, koji je stajao ćutke, ne shvatajući. „Podsekretar Brej dak je izvanredan državni službenik. To što sam ga poslao napolje nema veze ni s njegovim karakterom ni s radom.“

„Da, gospodine.“

Hal se polako i pomalo teško ponovo spustio na stolicu. „Zamolio sam Brejdaka da ode jer verujem da znam ponešto o onome o čemu nameravate da govorite. Ako sam u pravu, najbolje je da budemo sami.“

General je bio uznemiren. Nije verovao da Hal zna nešto o tome.

„Ne uzrujavajte se, generale. Ne umem da čitam misli... Bio sam u Predstavničkom domu u vreme o kom ste govorili. Vaše reči prizvale su mi sećanje. Skoro izgubljeno sećanje na jedno veoma toplo popodne u skupštini... Ali možda grešim. Molim vas, nastavite gde ste stali. Podsetiću vas,

pomenuli ste da je naš major Kenfild počeo da radi u *Industriji Skarlati*... Veoma neobičan korak u karijeri, verujem da ćete se složiti.“

„Postoji logično objašnjenje. Kenfild se oženio udovicom Alstera Stjuarta Skarleta šest meseci posle Skarletove smrti u Švajcarskoj, u Cirihi, hiljadu devetsto dvadeset šeste godine. Skarlet je bio mlađi od dvojice preživelih sinova Đovanija i Elizabet Skarlati, osnivača *Industrije Skarlati*.“

Kordel Hal je nakratko zatvorio oči. „Nastavite.“

„Alster Skarlet i njegova supruga Dženet Sakson Skarlet dobili su sina, Endrua Rolanda, kog je kasnije usvojio Metju Kenfild kad se oženio Skarletovom udovicom. Usvojio, ali ne i odvojio od Skarletovih poseda... Kenfild je nastavio da radi kod Skarlatija do avgusta četrdesete godine, kad je regrutovan u državnu službu i razmešten u Vojnoobaveštajnu agenciju.“

General Elis je zastao i pogledao preko ivice fascikle u Kordela Hala. Pitao se da li Hal počinje da shvata, ali sekretarovo lice ništa nije odavalo.

„Pričali ste o dosijeu koji je Kenfild tražio iz arhive. Šta je u pitanju?“

„To je sledeće što me brine, gospodine sekretaru.“ Elis je okrenuo narednu stranicu. „Taj dosije za nas je samo broj, ali broj nam pokazuje godinu kad je uknjižen... To je hiljadu devetsto dvadeset šesta, tačnije treća četvrtina te godine.“

„A u koju kategoriju je klasifikovan?“

„Maksimalno poverljivu. Može da se izda samo na osnovu izričite naredbe predsednika zbog povezanosti s nacionalnom bezbednosti.“

„Pretpostavljam da je jedan od potpisnika – svedoka autentičnosti dosijea – čovek koji je tada bio zaposlen u Ministarstvu unutrašnjih poslova pod imenom Metju Kenfild.“

Brigadni general bio je vidno uznemiren, ali nastavio je čvrsto da drži belu fasciklu između palca i kažiprsta.

„Upravo tako.“

„A sad želi da mu se dosije vrati ili će odbiti da uspostavi kontakt s Kregerom.“

„Da, gospodine.“

„Verujem da ste mu ukazali na nezakonitost takvog njegovog stava?“

„Lično sam mu zapretio vojnim sudom... Rekao je samo da je odluka da li ćemo ga odbiti na nama.“

„I onda neće biti uspostavljen kontakt s Kregerom?“

„Da, gospodine... Mislim da bi major Kenfield radije proveo ostatak života u vojnom zatvoru nego što bi promenio stav.“

Kordel Hal je ustao sa stolice i stao licem u lice s generalom. „Da li biste izneli zaključak?“

„Uveren sam da je Ejpril Red kog pominje Hajnrih Kreger dečak, Endru Roland. Mislim da je on Kregerov sin. Inicijali se podudaraju. Dečak je rođen u aprilu dvadeset šeste. Verujem da je Hajnrih Kreger Alster Skarlet.“

„On je umro u Cirihi.“ Hal je pažljivo posmatrao generala.

„Okolnosti su sumnjive. U dosijeu postoji samo umrlica iz nepoznatog suda u malom selu udaljenom pedesetak kilometara od Ciriha i neproverljive izjave svedoka za koje niko nije čuo ni pre ni posle toga.“

Hal je hladno gledao generala u oči. „Shvatate li šta govorite? Skarlati je jedan od privrednih giganta.“

„Shvatam, gospodine. Nadalje sam zaključio da je major Kenfield svestan Kregerovog identiteta i namerava da uništi dosije.“

„Smatrate li da je to zavera? Zavera da se sakrije Kregerov identitet?“

„Ne znam... Nisam baš vešt da iskažem motive druge osobe rečima. Ali reakcije majora Kenfilda deluju toliko izrazito privatne da sam sklon da verujem kako je to za njega veoma lično pitanje.“

Hal se osmehnuo. „Mislim da se veoma vešto služite rečima... Kako god, da li verujete da je istina u tom dosijeu? I ako jeste, zašto bi vam Kenfield skrenuo pažnju na njega? On svakako zna da ako možemo da ga isporučimo njemu, možemo i da zadržimo kopiju za sebe. Možda nikad ne bismo ni bili svesni tih podataka da je ćutao.“

„Kao što sam rekao, Kenfield je iskusan. Siguran sam da je postupio pod pretpostavkom da ćemo mi uskoro saznati za dosije.“

„Kako?“

„Preko Kregera... A Kenfield je postavio uslov da dosije bude netaknut. On je stručnjak, gospodine. Znaće ako neko bude petljao oko pečata.“

Kordel Hal je zaobišao oko stola i prošao pored brigadnog generala držeći ruke skrštene iza leđa. Korak mu je bio kratak. Zdravlje ga je očigledno postepeno izdavalo. Brejđak je u pravu, pomislio je državni sekretar. Ako se sazna čak i za nagoveštaj povezanosti moćnog američkog industrijalca i vrhovne nemačke komande, ta veza, koliko god bila daleka ili pripadala prošlosti, mogla bi da podeli zemlju. Naročito u vreme izbora na nacionalnom nivou.

„Po vašoj proceni, ako dostavimo dosije majoru Kenfildu, da li će on odvesti... Ejprila Reda... na taj sastanak s Kregerom?“

„Verujem da hoće.“

„Zašto? Surovo je uraditi tako nešto osamnaestogodišnjaku.“

General je oklevao. „Nisam siguran da ima izbora. Ništa ne može da spreči Kregera da sklopi druge pogodbe.“

Prestavši da korača, Hal je pogledao u brigadnog generala. Doneo je odluku. „Tek treba da navedem predsednika da potpiše nalog za izdavanje dosijea. Međutim, iskreno govoreći, ovo postavljam kao uslov za dobijanje njegovog potpisa – vaše sumnje moraju da ostanu među nama.“

„Među nama?“

„Obavestiću predsednika Ruzvelta o suštini našeg razgovora, ali neću ga opterećivati izvedenim zaključcima za koje se može pokazati da su osnovani. Vaša teorija može da bude samo niz zabeleženih podudarnosti koje se lako mogu objasniti.“

„Razumem.“

„Ali, ako ste u pravu, Hajnrih Kreger mogao bi da pokrene unutrašnje urušavanje u Berlinu. Da dovede Nemačku u samrtne muke... Kao što ste ukazali, odlikuje se izuzetnom postojanosti. On je deo elitnih grupa u Hitlerovom okruženju. Pretorijanska garda podiže pobunu protiv cezara. Međutim, ako grešite, onda moramo da mislimo na dva čoveka koja će uskoro biti na putu za Bern. I neka se bog smiluje našim dušama.“

Brigadni general Elis vratio je listove u belu fasciklu, podigao aktovku koja mu je ležala ispred nogu i prišao velikim crnim vratima. Dok ih je zatvarao za sobom, video je da Hal zuri u njega. Imao je neprijatan osećaj u dnu stomaka.